

ת"פ 25468/10/14 - מדינת ישראל נגד ענאד אבו חמוד, ראפע חלבי, פאדי טרודי

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 25468-10-14 מדינת ישראל נ' אבו
חמוד ואח'
19 יוני 2016

בפני כב' הסגן נשיא ניר מישורי לב טוב

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. ענאד אבו חמוד

2. ראפע חלבי

3. פאדי טרודי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מאיה השילוני

הנאשמים 1 ו-3 וב"כ עו"ד סעיד רכאב

גזר דין

בעניינים של נאשמים 1 ו-3

מבוא

1. מעובדות כתב האישום בהן הורשעו הנאשמים 1+3, עולה כי הנאשמים הינם קרובי משפחה של משפחת סעיד, המתגוררת בשכנות למשפחת עראידה. במועד הרלבנטי לכתב האישום התקיים בין המשפחות סכסוך ממושך. בתאריך 8.5.14 בשעה 15:43 או בסמוך לכך, בכביש בכפר מגאר, התקוטטו הנאשמים עם אחמד, מוטיע ולוטפי עראידה (להלן: "המתלוננים"), כאשר הנאשמים מכים את המתלוננים באמצעות מקלות והמתלוננים מכים את הנאשמים בידיים חשופות. בעקבות האמור לעיל נגרמו ללוטפי נפיחות שפשוף והמטומה במצח מימין וכן נפיחות וסימן חבלה על אמת יד שמאל שהן חבלות של ממש.

2. משכפרו הנאשמים 1+3 בעובדות כתב האישום, ולאחר שמיעת הראיות בתיק שהתנהלו על פני מספר רב של ישיבות, ניתנה ביום 10.5.2016 הכרעת דין בעניינם של שלושת הנאשמים ובמסגרתה הורשעו הנאשמים 1+3 בביצוע עבירת תגרה - עבירה לפי סעיף 191 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

בעיקרי הכרעת הדין נרשם כי לאחר שמיעת עדויות עדי התביעה ועדי ההגנה, עיון בהודעותיהם במשטרה, במסמכים שהוגשו ולאחר שבית המשפט ערך מיוזמתו ביקור במקום מצאתי להעדיף את גרסתם של עדי התביעה המקבלת חיזוק משמעותי בסרטון מצלמת האבטחה אשר תיעדה ביצוע של העבירות על פני גרסת הנאשמים ואני קובע כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים אכן השתתפו בתגרה שלא כדין בינם לבין המתלוננים אשר לוותה במכות, דחיפות ושימוש במקלות לצורך תקיפת המתלוננים. כמו כן דחיתי טענת הנאשמים לפעולה מכוח הגנת ההגנה העצמית, טענה בגין היות מקום התגרה שטח פרטי וטענת טעות במצב דברים.

3. ביום 10.5.2016 טענו הצדדים לעונש.

טענות הצדדים:

טיעוני ב"כ המאשימה:

3. ב"כ המאשימה אישר כי לנאשמים אין עבר פלילי.

הנאשמים הורשעו בכתב האישום לאחר מסכת ארוכה של שמיעת ראיות, מדובר בעבירת אלימות, גם אם ברף הנמוך יחסית ומדובר בעבירה שדומה לעבירות בריונות.

שומה על בית המשפט להרתיע מי שהורשע בעבירות אלימות ולהטיל עונשים בהתאם.

בנסיבות תיק זה סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש של מאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות.

בתוך המתחם המקרה של הנאשמים שבפנינו, מאחר ומדובר בנאשמים נעדרי עבר פלילי ומאידך מדובר במי שחלקם בביצוע העבירות הוא רב, כך על פי הסרטון שהוגש במהלך שמיעת הראיות וכך על פי הכרעת הדין היו יכולים הנאשמים להפסיק את ביצוע העבירה אך בחרו שלא לעשות כן ואף בחרו להחמיר את המצב ולהמשיך ולתקוף את המתלוננים.

הנאשמים בחרו לנהל את תיקם מתחילתו ועד סופו עד תום, לאור הסרטון שהוצג ת/13, מדובר מלכתחילה

בהליך סרק ולכן אין הם זכאים להקלה בעונשם כמי שמודה במעשיו בהזדמנות הראשונה.

אשר על כן, עותרת המאשימה להטלת העונש ברף הבינוני של המתחם לו עתרה - עונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ברף הנמוך של עבודות השירות, מאסר על תנאי מרתיע, קנס ופיצוי למתלוננים.

טיעוני ב"כ הנאשמים 1+3 :

1. ב"כ הנאשמים עתר לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינם של הנאשמים.

לאחר ששמעתי נימוקי הבקשה לא מצאתי טעמים מספיקים על מנת להורות על קבלת תסקיר מבחן בעניינם של הנאשמים בשלב זה. הנאשמים לא נטלו אחריות בשום שלב, מתחילת ההליך וגם כיום, על ביצוע העבירה בה הורשעו. לאור כך לא מצאתי, כי קיים אופק שיקומי או טיפולי שיצדיק קבלת תסקיר שירות המבחן בעניינם. עם זאת, סברתי כי בידי ב"כ הנאשם לסקור כל הטעמים שעל בית המשפט לבחון בשאלה האם יש להותיר את ההרשעה על כנה ויטב כי כך יעשה במסגרת טיעוניו לעונש, שכן אין לשירות המבחן במצב הנוכחי יתרון יחסי. עוד אציין כי לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש ועיון במסמכים אשר הוגשו בענייניו של נאשם 2 לרבות ראיות לכאורה להשפעת ההרשעה על עתידו המקצועי קבעתי כי יוגש תסקיר מבחן בענייניו של נאשם 2.

2. הנאשמים נטולי עבר פלילי.

הנאשם 3 היה חייל והשתחרר במהלך ניהול התיק בבית משפט, לאחר שחרורו מצה"ל הוא ניסה להתקבל למקומות עבודה שונים אך בשל קיום התיק לא הסכימו לקבלו.

הנזק שעלול להיגרם כתוצאה מהשארית ההרשעה על כנה לגבי נאשם 3 הינו בלתי הפיך ובלתי מידתי. נאשם 3 הינו אדם צעיר שכל עתידו לפניו, הרשעה כזו תפריע לו כל החיים, מה עוד שמדברים על נסיבות המקרה וסוג של הרשעה שהוא ברף התחתון של הפלילים.

הנזק שייגרם לו הוא נזק עצום, לא יגרם שום נזק לאינטרס הציבורי, נאשם 3 שירת שירות צבאי מלא, היה ביחידה נבחרת, חלקו בעבירה היה מזערי, רואים אותו במשך שנייה בכל הסרטון הזה.

3. בנסיבות תיק זה הפגיעה בערך המוגן הינה מינימאלית, כי הם לא איימו על המתלוננים ולא פגעו בהם פיזית. המתלוננים הם אלה שפגעו בנאשמים. רואים שהמתלוננים הפליאו מכותיהם באכזריות בנאשם 1.

4. העונש הראוי בנסיבות העניין הוא פיצוי סמלי והתחייבות ברף התחתון.

ב הרף העליון הוא אותו עונש שקיבל הצד השני, מאסר על תנאי קצר והתחייבות.

של"צ ללא הרשעה הוא העונש המתאים ביותר בעניינם של הנאשמים.

נאשם 1 טען לעונש כי עבר ניתוח בראש כתוצאה ממכה שקיבל באירוע מהבן אדם הזה, היו לו כאבי ראש קודם אבל מהמכות שקיבל ממנו נזקק לניתוח בראש, יש לו טנטון באוזניים, החיים שלו השתנו לגמרי מאז הניתוח הזה, הוא לא יכול לבצע שום עבודה, יש לו כל הזמן סחרחורות.

הוא לא חושב שמגיע לו עונש.

נאשם 3 טען לעונש כי הוא רק בן 24, רק השתחרר הצבא, החיים לפניו עדיין. בצבא היה לוחם בגולני, השתתף בשני מבצעים גם עמוד ענן וגם בצוק איתן וכשמח"ט גולני נפצע היה בנגמ"ש של הפינוי.

בינתיים עובד בעבודות מזדמנות, כי הלך לכל מיני מקומות ובגלל התיק שהיה פתוח דחו אותו ואמרו לי שאחרי גזר הדין יחזור אליהם, למשל ברכבת ישראל ובמפעל היי-טק ובמפעל בתי זיקוק בחיפה כימיקלים.

לכן מבקש לבטל את ההרשעה.

הוא מתכנן ללמוד פיתוח אפליקציות ולהיות מתכנת.

נרשם ללימודים אך דחה את זה, כי רצה קודם כל לראות מה נסגר עם התיק כדי לא להיתקע עם עבודות ולשבת בבית.

במסגרת הטיעונים לעונש התרתי לב"כ הנאשמים להגיש מסמכים הנוגעים לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים.

עיון במסמכים אשר הוגשו בעניינו של נאשם 1 מעלה כי בתעודה הרפואית מיום 9/5/14 נרשם כי נגרמה לנאשם 1 שריטה במצח ומאחורי אוזן שמאל ללא סימני חבלה נוספים, הנאשם 1 אושפז מיום 28/6/15 עד 2/7/15 בגין תהליך גידולי בראשו וברקע בעיות סכרת ופריצת דיסק. בתיעוד מיום 14/7/15 מסר הנאשם 1 כי לאחר הקטטה מתלונן על כאבי ראש.

עיון במסמכים אשר הוגשו בעניינו של נאשם 3 מעלה כי במסמך מחודש ינואר 2016 שהופנה לנאשם 3 ע"י "מנהלת מש"א IC3" נרשם כי העסקתו בחברה היתה מותנית באישור אגף הבטחון של רכבת ישראל שלא אישרה העסקתו בפרוייקט ולכן שוקלת החברה סיום תפקידו, צורפה הצעת מחיר לקורס פיתוח אפליקציות, מסמך רפואי לפיו עבר ניתוח לקיבוע שבר מיום 7/4/14 ואישור והמלצה מצה"ל.

דין והכרעה :

בטרם אגזור את דינם של הנאשמים 1+3 אדון בשאלת הרשעתם של נאשמים אלו.

הכלל הוא, כי מי שהודה בפלילים, יורשע בדין. החריג הוא, הימנעות מהרשעה.

בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, קבע בית המשפט העליון בעמ' 683, כי :

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדיון ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

במסגרת ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן : "הלכת תמר כתב"), נקבעו בין היתר, התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעת הנאשם בדין ולפיהם, הימנעות מהרשעה בדין אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

ככל שחומרתה של העבירה רבה כן יגבר האינטרס הציבורי ויטו כפות המאזניים לכיוון הרשעה. על המאזן הנדרש עמד בית המשפט בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד (3) 685 :

" משהתבקש ביהמ"ש לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה, ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בריה כוללת נשקל ... הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט מביצועה- גוברים. כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט - הנאשם ... כאשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין " .

המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לויין בהלכת תמר כתב שלעיל, מנה מספר מבחנים שאינם ממצים אותם יש לבחון בבואנו להכריע בשאלת ההרשעה, ואלו הם :

- (א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;
- (ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות בהן בוצעה;
- (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;
- (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;
- (ה) הסבירות שהנאשם יבצע עבירות נוספות;
- (ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס התנהגות כרונית או המדובר בהתנהגות מקרית;

(ז) יחסו של הנאשם, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

אך ברור הוא שהשיקול של חומרת העבירה הינו אחד השיקולים העיקרים אותו על בית המשפט לבחון בבואנו להכריע בסוגיה.

במקרה שבפניי אין מהצד האחד עבר פלילי לחובתם של הנאשמים ועסקינן בעבירה מסוג עוון שהעונש בגינה הינו שנת מאסר אחת. כמו כן נקבע על ידי בית המשפט בתיק זה ובתיק המקביל בו הורשעו המתלוננים בדין כי בתגרה השתתפו מעורבים משני הצדדים אשר תקפו זה את זה. עוד ניתן לזקוף לזכות הנאשמים כי אין חולק שקדמה להתנהגותם האלימה התגרות ואף איומים מצד המתלוננים.

עם זאת, נקבע בהכרעת הדין כי היו אלו הנאשמים ובמיוחד נאשם 1 אשר יזמו השימוש באלימות פיסית באירוע ונקטו באלימות פיסית כנגד המתלוננים תוך שעושים שימוש במקלות אל מול המתלוננים אשר לא יזמו האלימות הפיסית, לא נכנסו לשטח קרובת משפחתם של הנאשמים, לא היו חמושים בנשק קר במהלך האירוע ומהכרעת הדין וכתב האישום אף עולה כי אחד מהמתלוננים נפגע וסבל מחבלות בגופו כתוצאה מהאלימות בה נקטו הנאשמים כלפיהם.

חומרת העבירה והמקרה מקבלים ביטוי אף באי נטילת אחריות של נאשמים 1 + 3 על ביצוע העבירה, בפני בית המשפט התייצבו עדי התביעה לרבות המתלוננים ונחקרו ממושכות וזאת חרף הכרעת הדין שמצאה אותם אשמים בדין ביצוע העבירה. כמו כן לא מצאתי בדברי הנאשמים כל חרטה על מעשיהם לכל אורך ההליך הפלילי ואף לא במעמד הטיעונים לעונש.

מכאן שחרף היותה של עבירת התגרה ברף הנמוך יחסית במדרג עבירות האלימות הרי שנסיבות המקרה כפי שבאו לידי ביטוי בהכרעת הדין וחלקם הדומיננטי של הנאשמים בתגרה אשר הסלימו המצב בין הצדדים הניצים וסיכנו שלום המתלוננים מציב חומרת העבירה ברף הבינוני של מדרג החומרה ולא הנמוך.

ב"כ הנאשם 1 טוען לנזק קונקרטי שיגרם לנאשם 3 כתוצאה מהותרת הרשעתו בדין של הנאשם 3 על כנה. לציין כי טענות דומות לא נשמעו בעניינו של נאשם 1.

שיקול הפגיעה הקונקרטית שיש בהרשעת הנאשם בנאשם ובעתידו הינו שיקול המעוגן זה שנים רבות בפסיקת בית המשפט העליון. יתרה מכך, בתי המשפט עמדו לא אחת על הצורך בהוכחת נזק קונקרטי ומוחשי וכי אין להסתפק בנזק ערטילאי בלבד.

בהקשר זה שב וחזר בית המשפט העליון אך לאחרונה על ההלכה הנוהגת ברע"פ 5860/15 - פלונית נ' מדינת

ישראל, לא פורסם (07/09/2015) :

"אינני סבור כי נסיבותיה האישיות של המבקשת נכנסות לגדר אותם מקרים חריגים, בהם תהא הצדקה להימנעות מהרשעה. זאת, לאחר שהובהר כי לא צפוי למבקשת נזק קונקרטי וממשי כתוצאה מהרשעתה. כבר עמדתי בעבר על כך, שבסוגיית ההימנעות מהרשעה, יש להצביע על נזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשם, ואין ניתן להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" לפיו אפשר שייגרם נזק מעין זה, בנסיבות מסוימות (וראו, בהקשר זה, רע"פ 3989/15 גוזלאן נ' מדינת ישראל(9.8.2015); רע"פ 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל(29.3.2015); רע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל(20.11.2014))."

בית המשפט העליון קבע בשורת החלטות כי בהכרעה באם להרשיע או לא להרשיע נאשם בעבירות חמורות לא יינתן משקל מכריע לפגיעה תעסוקתית וזאת גם בפיתורים אפשריים של הנאשם נוכח סיכויי מציאת עבודה חלופית כפי שנקבע מפי כב' השופט א' שהם ברע"פ 1931/15 - אדריאן אברהם מויססקו נ' מדינת ישראל, (26/03/2015) :

"המבקש טוען, כי שגה בית המשפט המחוזי בכך ש"התעלם" מן המכתב המעיד על הנזקים המקצועיים הכבדים שבהם הוא עלול לשאת, באם תיוותר הרשעתו על כנה. התרשמתי, בניגוד לטענה זו של המבקש, כי בית המשפט המחוזי נתן את דעתו למכתב, וכלל לא התעלם מן האמור בו. בית המשפט המחוזי קבע במפורש, כי לשיטתו, אפילו אם לא ימשיך המבקש בעבודתו בנסיבות כבאות והצלה, "הכשרתו המקצועית [של המבקש] תאפשר לו להשתלב במקום עבודה אחר". עולה מכך, כי לא צפויה כל "פגיעה חמורה" בשיקום המבקש, המצדיקה, כשלעצמה, את היעדר הרשעתו בדיון."

יפים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ (ירושלים) 9396-07-11 - ליאור חרפוף נ' מדינת ישראל :

"הנסיבות האישיות של המערער, כפי שהציגה לפנינו בפירוט רב, הן בכתב והן בעל-פה, באת כוחו המלומדת, עו"ד הגב' לובושיץ, הן לעולם שיקול רלבנטי. דא עקא, שרק נסיבות יוצאות דופן בהן לא מתקיים יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק אשר יגרם לנאשם בעקבות ההרשעה, יוליינו לנקיטה בחלופה של אי הרשעה. אין די בהעלאת טענה לפיה עתידו של המערער עלול להיפגע כתוצאה מהרשעה, שהרי לעולם הרשעה עלולה להטיל כתם כלשהו על אדם המורשע בדיון. עם זאת, עבר פלילי גם איננו חוסם באופן אוטומטי את הדרך למציאת עבודה, ובמקרה הספציפי לפנינו איננו רואים כי בפועל ייגרם נזק למערער העובד למחיתו בחברת YES. ההלכה הפסוקה קבעה, כי יש להוכיח רמת וודאות גבוהה לנזק שיגרם לנאשם מעצם ההרשעה באותם מקרים שבהם החליט בית המשפט להימנע מהרשעה. לא הוכח במקרה דנן כי הרשעת המערער עלולה להסב לו נזק באופן וודאי. גם אם עבר פלילי יקשה על המערער, במידה זו או אחרת, במציאת מקום עבודה בעתיד, אין בכך כדי לחסום את השתלבותו בשוק העבודה."

אימוץ גישתו של ב"כ הנאשם 3 יביא להיפוך ההלכה הנוהגת כי ההרשעה הינה הכלל ואי ההרשעה הינו החריג באשר

יביא דה פקטו לאי הרשעתם של מרבית הנאשמים שאין לחובתם עבר פלילי קודם ובשעה שהרשעה לא תפגע בהם פגיעה של ממש.

לגופו של עניין ובהינתן ההלכה הנוהגת בפסיקה לא הוכחה בפני פגיעה מוחשית וקונקרטית בתעסוקתו של הנאשם 3. עיינתי במכתב מעסיקתו של נאשם 3 בגין התראה טרם פיטורים אך לא הובאה בפני כל ראייה בגין שיקולי רכבת ישראל בהחלטתה שלא לאשר העסקתו של נאשם 3, מהמסמך המצורף לא עולה כלל כי באם לא יורשע הנאשם בדין תאושר העסקתו על ידי רכבת ישראל ומכאן שלא הוכח נזק קונקרטי שיגרם לנאשם 3 בגין הרשעתו בדין, להבדיל מאי הרשעתו ונראה כי ב"כ הנאשם 3 אשר הגיש המסמך כחלק מהמסמכים שהותרו להגשה לצורך סקירת נסיבות אישיות בחר שלא ללבן נקודה עובדתית זו או להביא ראיות בגינה מטעמיו הוא. זאת ועוד, מטיעוני ב"כ נאשם 3 והתאריך המתנוסס על גבי המסמך המדובר (ינואר 2016) הרי שעולה כי הנאשם 3 אינו עובד עוד בחברה. מכאן שלא הרשעתו של הנאשם היא שמנעה העסקתו כביכול אלא עצם קיומו של התיק הפלילי באשר הנאשם הורשע אך ביום 10/5/16. עובדה זו מחזקת ההנחה כי לא הרשעתו של הנאשם 3 עומדת לו לרועץ בעניינה של רכבת ישראל וכי באם די היה לרכבת ישראל לפסול הנאשם 3 מהמשך העסקתו העקיפה הרי שגם לאי הרשעתו בדין של נאשם 3 עשויה היתה להיות נפקות דומה.

גם אם אצא מנקודת הנחה כי נאשם 3 תרם רבות כחייל סדיר (ר' תעודת השחרור מצה"ל שצורפה בעניינו) וכוונתו לרכוש מקצוע בעתיד הרי שאין בהצהרת כוונות זו כדי להוכיח נזק קונקרטי בשלב זה של חייו ולא הוכח בפני כי הרשעה בדין בגין עבירת התגרה בה הורשע תגביל עתידו באופן חמור ובלתי מידתי לאור הנסיבות שפורטו לעיל.

גם אם הייתי יוצא מנקודת הנחה כי לאור שירותו למופת כחייל סדיר עלולה הרשעה בדין לפגוע פגיעה מסוימת בתדמיתו העצמית של נאשם 3 הרי שאין מדובר בפגיעה קשה אשר תצדיק אי הרשעה בנסיבות מקרה זה.

לאור האמור לעיל לא הוכח בפני כי הנאשם 3 יפגע פגיעה מוחשית וקונקרטית כתוצאה מהרשעתו בדין.

כאמור בעניינו של נאשם 1 לא נטען לנזק קונקרטי שיגרם לו כתוצאה מהרשעתו בדין.

נקבע בפסיקה, כי ככל שרישום פלילי יפגע בעתידו, תפקודו וקידומו של נאשם עומדות בפניו אפשרויות שונות למחיקה ההרשעה, כדברי כב' השופט (כתוארו אז) א' גרוניס בע"פ 4947/05 פלוני נ' מדינת ישראל (תק-על 2006(3), 3533, 3532(2006) :

" נציין, כי הדין כולל הסדר להביא למחיקה של הרשעות, אף מחוץ לגדרו של חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981. לכן, בבוא היום ובהנחה כי המערערים לא יחזרו לבצע עבירות, יוכלו הם לפנות, כמובן, על מנת שיוסר הכתם שהביאו הם על עצמם" .

מכל האמור לעיל, לאחר בחינת המעשה ונסיבותיהם של הנאשמים 1+3 באספקלריה של המבחנים לאי הרשעה, אותם מניתי לעיל, באתי לידי מסקנה כי לא מתקיימים התנאים ליישום החריג להרשעה.

לאור האמור לעיל, אני מורה על הותרת הרשעת הנאשמים 1+3 על כנה.

גזירת עונשם של נאשמים 1+3 :

1. העיקרון המנחה בענישה על פי תיקון 113 לחוק, בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין, הוא עקרון ההלימה. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות אותן ביצעה הנאשמת, בהתאם לעיקרון הקבוע בסעיף 40 ג לחוק העונשין, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
2. הערך החברתי המוגן אשר נפגע מביצועה של עבירת התגרה הינו הגנה על שלומם, גופם, ביטחונם ושלווה נפשם של המתלוננים בפרט והציבור הרחב בכלל. הערך החברתי המוגן אשר נפגע מביצוע עבירת אלימות, הינו ביטחונם ושלומם של הציבור תוך שבעבירת התגרה מוגן גם הערך החברתי של שמירה על הסדר הציבורי.
3. לעניין עבירות אלימות בכלל, קבע בית המשפט לא אחת, כי מדובר במגפה, ועל כן על בית המשפט להחמיר בעונשם של מבצעי עבירות אלה. לעניין זה ראו את דברי כב' השופט א' א' לוי בע"פ 6112/04 מוטי עבדי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.1.2005):

"למרבה הדאבה, האלימות עליה אנו מתבשרים חדשות לבקרים, הפכה למגפה של ממש, ורבים הם המקרים בהם נעשה שימוש אף בנשק חם וקר כדי ליישב סכסוכים של מה בכך. את תוצאתה של תופעה קשה זו שילמו רבים, בעיקר צעירים, בחייהם, ובעקבות כך נחתו אסונות על משפחות שלמות המתקשות להתמודד עם האובדן והשכול. כדי להדביר תופעה זו נדרשים, בראש ובראשונה, אמצעים חינוכיים, אולם גם לבתי המשפט נועד תפקיד חשוב, באשר לידם נמסר מכשיר הענישה בו יש לעשות שימוש גם למטרות של מניעה והרתעה, ולעיתים בכל העוצמה, כי אפשר שבדרך זו ייחסכו חיים או תימנע פגיעה אנושה מאחרים."

ר' גם לעניין זה הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון בע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים):

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים

ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבלבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית- המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכול כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר".

בית המשפט העליון חזר והדגיש, כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו.

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון בע"פ 3573/08 עודה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים) :

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח".

3. הפגיעה במקרה שבפני בערך המוגן הינה ברף הבינוני . הנאשמים ובמיוחד נאשם 1 יזמו השימוש באלימות פיסית באירוע ונקטו באלימות פיסית כנגד המתלוננים תוך שעושים שימוש במקלות אל מול המתלוננים אשר לא יזמו האלימות הפיסית, לא נכנסו לשטח קרובת משפחתם של הנאשמים , לא היו חמושים בנשק קר במהלך האירוע ומהכרעת הדין וכתב האישום אף עולה כי אחד מהמתלוננים נפגע וסבל מחבלות בגופו כתוצאה מהאלימות בה נקטו הנאשמים כלפיהם.

4. אשמתם של הנאשמים 1+3 הינה חלקית . לאחר ששמעתי כלל העדויות בתיק דחיתי גרסתם של הנאשמים 1+3 כי לא נקטו באלימות כנגד המתלוננים או פעלו תוך הגנה עצמית בלבד. חלקם של הנאשמים 1+3 מלא בהיותם נמנים על נצד שיזם השימוש באלימות פיסית כנגד המתלוננים ומאידך קדמה לאירוע האלים התגרות מילולית לרבות איומים מצד המתלוננים ובמהלך התגרה , משהותקפו המתלוננים הם השיבו באלימות פיסית כנגד הנאשמים במהלכה נפגעו גם נאשמים 1+3 באירוע - אלימות בגינה הוגש כנגד המתלוננים כתב אישום והם הורשעו בדין על פי הודאתם בהזדמנות הראשונה.

5. עוד עולה מן הראיות והעובדות בגין הורשעו הנאשמים 1+3 כי לאקט האלים בו נקטו הנאשמים 1+3 כנגד המתלוננים קדם תכנון מוקדם, הגם שהינו קצר מועד במהלכו רץ נאשם 1 לעבר המתלוננים ונקט

כנגדם בалиמות פיסית ואליו הצטרפו נאשמים 2+3, הגם שלא התרשמתי כי לאירוע קדם תכנון ארוך טווח שעה שהמתלוננים הם שהקניטו ואיימו ושעה שהנאשמים שהו בבית קרובת משפחתם לרגל חתונה משפחתית.

6. הנזק שגרמו הנאשמים 1+3 כאמור למתלון לוטפי הינו נזק בריאותי ממשי בכך שגרמו לו לחבלות של ממש כאמור בכתב האישום והכרעת הדין.

הנזק הפוטנציאלי בעשיית שימוש אלים בתגרת ידיים ובאמצעות מקלות הינו חמור ואף עשוי להיות קטלני כפי שניתן היה להיווכח לא אחת במהלך השנים האחרונות.

7. מעובדות כתב האישום והראיות שהובאו במסגרת שמיעת הראיות וקיבלו התייחסות נרחבת בהכרעת הדין עולה כי הנאשמים 1+3 פעלו בалиמות פיסית עקב מה שנראה כסכסוך מתמשך על רקע תלונה שהוגשה במשטרה כנגד אחד המתלוננים בגין חשד לביצוע עבירות כנגד קרובתם ומשנה חומרה יש לראות בנקיטת אלימות פיסית יזומה על ידי הנאשמים כלפי המתלוננים לצורך "יישוב הסכסוך" ונקמה בדרכים אלימות.

8. מדיניות הענישה הנוהגת

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה בה הורשע הנאשמים 1+3 מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים מהימנעות מהטלת מאסר מותנה ועד מאסר מותנה וכן מחתימה על התחייבות כספית ועד הטלת קנס ופיצוי:

א. **בת"פ 14880-03-14 (ראשון לציון) מדינת ישראל נ' גטהון ואח', לא פורסם (23/12/14)** נדון הנאשם בגין השתתפות בתגרה לעונשי מאסר מותנה וקנס בסך 2000 ₪. הנאשם הורשע במקרה זה על פי הודאתו.

ב. **בת"פ 41205-08-14 (מדינת ישראל נ' אבוהאירטה, פורסם במאגרים המשפטיים (23/12/14))** נדון הנאשם 2 בגין עבירת תגרה לחתימה על התחייבות ללא הרשעה בגין עבירת תגרה. בית המשפט הדגיש בגזירת דינו של הנאשם בין היתר את עמדת המאשימה, קבלת אחריות וחסכון בזמן שיפוטי. מעיון בכתב האישום עולה כי נאשם 2 נחבל במהלך התגרה באופן קשה למדי (חתכים באיזורים שונים של גופו) ונזקק לטיפול רפואי (הרדמה ותפירת החתכים).

ג. **בת"פ 5484-09-09 (שלום ת"א) מ.י. מדור תביעות פלילי ת"א נ' אזוגי ואח', פורסם במאגרים המשפטיים (22/2/10)** נדון הנאשם 1 בגין עבירת תגרה על פי הודאתו למאסר

מותנה וקנס לאחר שבמהלך התגרה נשברה ידו של נאשם 1 והנאשם הנוסף עימו התקוטט נפגע בראשו.

ד. בת"פ 18034-07-09 (שלום ת"א) מדינת ישראל נ' עבדה ואח', פורסם במאגרים המשפטיים (8/2/10) נדונה הנאשמת על פי הודאתה לעונשי מאסר מותנה וקנס בגין השתתפותה בתגרה עם אחרת.

ה. בת"פ 9073-08 (שלום ת"א) מ.י. מדור תביעות פלילי ת"א נ' בו ישי ואח',

פורסם במאגרים המשפטיים (28/1/10) נדונו שני הנאשמים לאחר הודאתם בכתב אישום מתוקן בעבירת תגרה לעונשי מאסר מותנה וחתימה על התחייבות כספית בעניינם של נאשם אחד ומאסר מותנה ופיצוי ע"ס 3000 ₪ לנאשם שני.

9. מצבו הכלכלי של הנאשמים 1+3

על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על בית המשפט לבחון את יכולתה הכלכלית של הנאשמים 1+3 כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה, ולמעשה, ניתן לומר כי באשר לעונשי קנס ופיצוי למתלוננים, קיימת אינדיוידואליות בקביעת מתחם העונש הנובעת מכך שבקביעת מתחם זה, אין בוחנים רק את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא גם את יכולתו הכלכלית של הנאשמים 1+3.

במקרה שבפני עתרה המאשימה להטלת ענישה כספית (קנס ופיצוי למתלוננים). מנגד טען ב"כ הנאשמים 1+3 כי נאשם 1 סובל ממגבלות רפואיות, הציג מסמכים בנושא ומכאן כי אינו מסוגל לעבוד ואילו נאשם 3 השתחרר לא מכבר משירות בצה"ל וממסמך שהוצג הרי שעתיד לסיים עבודתו הנוכחית (המסמך הינו מחודש ינואר 2016) או סיימה זה מכבר ומתקשה למצוא מקום עבודה או להתחיל בלימודים לאור המתנתו להכרעת הדין וכיום לאור הרשעתו בדין לדבריו. ב"כ הנאשמים 1+3 עתר להטלת פיצוי סמלי אך לא הובאו כל ראיות באשר הם בנוגע למצבם הכלכלי של נאשמים 1+3 לרבות אסמכתאות בגין חובות, מצב עו"ש וכדומה ומכאן כי אני יוצא מנקודת הנחה כי הגם שמצבם הכלכלי אינו שפיר הרי שאינו קשה.

10. לנוכח הערכים החברתיים המוגנים בהם פגעו הנאשמים 1+3, מידת הפגיעה בערכים אלו, בנסיבות ביצוע העבירה, הנזק שנגרם ושהיה עשוי להיגרם, אשם של הנאשמים 1+3, מצבם הכלכלי ובמדיניות הענישה הנהוגה - אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצעו הנאשמים 1+3, הינו החל מהימנעות ממאסר ועד מאסר מותנה, קנס הנע בין 1000 ועד 8,000 ש"ח, חתימה על התחייבות כספית ופיצוי למתלונן הנע בין 1000 ועד 8,000 ₪.

11. האם יש לחרוג ממתחם הענישה ההולם

כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחם בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סעיף 40ד לחוק העונשין) או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סעיף 40ה לחוק העונשין).

בנסיבות המקרה דנא, מצאתי כי לא נשקפת מהנאשמים 1+3 רמת סיכון גבוהה בעוצמתה המצדיקה חריגה לחומרה ממתחם העונש ההולם. זאת לאור עברם הפלילי הנקי ומהות העבירה המיוחסת להם.

מאידך לא מצאתי מקום לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם בשעה שנאשמים 1+3 לא נטלו אחריות על מעשיהם, לא הביעו חרטה, גרמו במעשיהם לחבלות גופניות לאחד המתלוננים, היותם היוזמים בכל האמור בנקיטה באלימות פיסית כנגד המתלוננים.

12. גזירת העונש הראוי :

במסגרת גזירת העונש הראוי המצוי בתוך מתחם העונש ההולם נתתי דעתי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות:

א. הפגיעה של העונש בנאשמים 1+3 - ב"כ הנאשמים טען לפגיעה אפשרית של העונש בנאשמים ובפרט בנאשם 3 וכן בפגיעה כלכלית אך לאור העובדה כי אין המאשימה עותרת להטלת עונש מאסר בפועל הרי שפגיעת העונש בנאשמים 1+3 מצומצמת לפן הכלכלי ובהינתן קביעות בית המשפט לעניין מידת השפעת ההרשעה בעניינו של נאשם 3 כאמור בדיון בשאלת ההרשעה.

ב. היעדר נטילת האחריות של הנאשמים 1+3 על מעשיהם - נאשמים 1+3 לא נטלו אחריות על מעשיהם ולא הביעו כל חרטה על מעשיהם. במהלך ישיבות רבות בהן נשמעו ראיות הצדדים והעידו זה אחר זה עדי התביעה לרבות המתלון שנפגע לא הביעו הנאשמים 1+3 כל חרטה או צער על מעשיהם.

גם שנקבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין כי כפירת נאשם וניהול הליך הוכחות לא תיזקף לחובתו של נאשם הרי שאין הנאשמים 1+3 שבפני זכאים להקלה השמורה לנאשמים אשר קיבלו אחריות על העבירה אותה ביצעו וחסכו זמן שיפוטי יקר לרבות זמנם של העדים כפי שארע בעניינם של המתלוננים אשר נידונו בגין חלקם באירוע התגרה על פי הודאתם.

ג. לא התרשמתי כי הנאשמים 1+3 עשו מאמצים כלשהם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה. זאת שעה שמהליך שמיעת הראיות הממושך אשר נוהל בפני התרשמתי כי שוררים יחסי עוינות בין הצדדים.

ד. חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה - הנאשמים 1+3 עברו העבירה בה הורשעו ביום 8/5/14, קרי לפני כשנתיים. עם זאת מעיון בתיק בית המשפט עולה כי חלוף זמן זה הינו תוצאה ישירה של התנהלות הנאשמים בלבד. כתב האישום הוגש חודשיים וחצי בלבד ממועד ביצוע העבירה, הנאשמים כפרו במיוחד להם בכתב האישום ובין המועדים 19/5/15 ועד 9/3/16 נשמעו ראיות הצדדים וסיכומים מטעמם וזאת שעה שבית המשפט ערך מיוזמתו ביקור בזירת האירוע. מכאן כי חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה עובר להגשת כתב האישום ועד מתן הכרעת הדין וגזר הדין נבע מהתנהלות הנאשמים עצמם.

ה. עברם הפלילי של הנאשמים 1+3 נקי.

13. כלל אחידות הענישה :

בתאריך 20/10/14 הוגש כנגד המתלוננים בתיק זה לוטפי עראידה, מוטיע עראידה ואחמד עראידה (להלן "המתלוננים") כתב אישום בתיק ת.פ. 25459-10-14 (שלום טבריה) המייחס להם ביצוע עבירת תגרה בכך שביום 8/5/14 בשעה 15:43 או בסמוך לכך הכביש בכפר מגאר התקוטטו המתלוננים עם הנאשמים שבפני כאשר המתלוננים מכים את הנאשמים שבפני בידיים חשופות והנאשמים שבפני מכים את המתלוננים באמצעות מקלות. בעקבות האמור לעיל נגרמו לנאשם 1 שריטה במצח שמאל שהיא חבלה של ממש.

בתאריך 11/3/15 נדונו המתלוננים בהתאם להסדר הטיעון שגובש בין הצדדים על פי הודאתם לעונשי מאסר מותנה בן חודשיים לשנה שלא יעברו העבירה בה הורשעו וחתימה על התחייבות כספית. במסגרת טיעוני הצדדים לעונש הוגש פלט הרשעות קודמות בעניינו של המתלונן לוטפי עראידה שאין ענינם עבירות אלימות.

בית המשפט העליון עומד על כלל אחידות הענישה בע"פ 9937/01 - רעי חורב ואח' נ' מדינת ישראל, פד נח(6), 738(09/08/2004) :

מקום בו הורשעו שניים בביצוע עבירה בצוותא חדא, הכלל הוא כי אחריותם המשותפת תבוא לידי ביטוי בעונש זהה שיוטל עליהם, אולם כאשר נסיבותיו של השותף האחד מיוחדות הן, לקולא או לחומרא, עשויות אלו להשפיע על העונש שיוטל עליו ולאבחנו משותפו (ראו בהקשר זה ע"פ 3575/99 אריה דרעי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2), 721; ע"פ 5329/98 אחמד דג'אני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(2), 273, 287).

"יאמר כבר כאן, אין כלל אחידות הענישה קובע - א-פריורי - כי דין אחד לכל העבריינים המורשעים באותו סוג של עבירות, ולא בהכרח ילמד בית-המשפט מהכרעת הדין או מגזירת-הדין של אחד לגבי חברו (בין שהואשם יחד עם חברו באותו כתב-אישום ובין שלא ...) כל מקרה והנסיבות המיוחדות שבציודו, לאמור: נסיבות העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם" (ע"פ 5640/97 רייך רפאל נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2), 433, 470).

במקרה שבפני הורשעו אמנם הנאשמים והמתלוננים בהליך המקביל בביצוע עבירת תגרה אך לא מצאתי כי יש לגזור גזירה עונשית שווה בעניינם שכן אין מקרה הנאשמים והמתלוננים לרבות התנהלותם באירוע ובניהול משפטם זהה כלל ועיקר. מהעובדות אשר נקבעו במסגרת הכרעת דינם של הנאשמים עולה כי הגם שהמתלוננים החלו בהקנטה ואף איומים כלפי הנאשמים שבפני והשתתפו בתגרה האלימה לאחר מכן, הרי שהיו אלו הנאשמים שהסלימו המצב וגררו הצדדים לאלימות פיזית בנוקטם באלימות פיזית מתוכננת כנגד המתלוננים שלוותה בשימוש במקלות. יתרה מכך, הנאשמים בפני לא לקחו אחריות על מעשיהם, לא הביעו חרטה והשחיתו זמן שיפוטי רב ויקר בניגוד להתנהלות המתלוננים בפרשה זו בגינה זכו האחרונים להקלה בעונשם. מכאן כי עתירת התביעה להשתת עונש החמור מזה שהוטל על המתלוננים בדין יסודה.

14. שיקול הרתעת היחיד :

היעדר לקיחת האחריות מצד הנאשמים 1+3 על ביצועה של עבירת האלימות וגרימת החבלה לאחד המתלוננים לצד היעדר חרטה אמיתית מצידם נוכח ביצוע העבירה שבוצעה מחזקים הצורך בענישה אשר תחדד בפני הנאשמים 1+3 גבולות המותר והאסור ותרתיעם מחזרה על דפוס אלים זה, מה גם שתמונת המצב אליה נחשף בית המשפט בעת שמיעת הראיות בתיק מצביעה על מתח רב ועוינות השוררת בין הצדדים עד היום וזאת לאור קשרי המשפחה ההדוקים בין הנאשמים לבני משפחתם שהינם שכני המתלוננים.

15. שיקול הרתעת הרבים :

האלימות בחברה הישראלית הפכה לא מכבר לתופעה רווחת במסגרתה בוחרים אזרחים להסדיר סכסוכים בדרכים אלימות תוך התפרצות אלימה וחסרת שליטה. על העונש שיוטל על הנאשמים 1+3 לבטא סלידת בית המשפט מיישוב סכסוכים בדרכים אלימות.

16. בגזירת העונש הראוי לנאשמים 1+3 שבפניי, שקלתי במסגרת מתחם העונש ההולם לחומרה את העבירה שביצעו הנאשמים 1+3, את העובדה כי התנהגותם פגעה במתלוננים, בשלוםם ובביטחונם, השימוש שעשו בנשק קר, האלימות הפיזית שהחלה ביוזמתם, היעדר הקלה בעונש בשל הודאה, לקיחת אחריות וחסכון בזמן שיפוטי יקר שעה שהנאשמים הורשעו בדין בתום הליך ניהול הוכחות ממושך ומנגד לקולא מצבו הרפואי של נאשם 1, מצבם הכלכלי של נאשמים 1+3, עמדת המאשימה שלא להטיל מאסר בפועל.

17. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני גוזר על כל אחד מהנאשמים 1+3 את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעברו הנאשמים העבירה בה הורשעו בתיק זה ויורשעו בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ב. קנס בסך 5000 ש"ח או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 10 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד יום 1/8/16 ובכל 1 לחודש ועד התשלום המלא בפועל.

אי תשלום אחד מהשיעורים, יעמיד את היתרה לפירעון מיידי.

ג. חתימה על התחייבות להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיפים בהם הורשעו משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 3000 ש"ח; אם לא יחתמו תוך 7 ימים מהיום ייאסרו למשך 20 ימים.

במידה ובתיק יש פיקדון, הפיקדון יקוזז כנגד פיצויים שנפסקו, אם נפסקו, לאחר מכן יקוזז כנגד קנס שהוטל. במידה וקיימת יתרה, היתרה תוחזר למפקיד והכל בכפוף להוראות כל דין ועיקול.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

**ניתנה והודעה היום י"ג סיוון תשע"ו,
19/06/2016 במעמד הנוכחים.
ניר מישורי לב טוב , סגן נשיא**